

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)
της 17ης Οκτωβρίου 2002 *

Στην υπόθεση T-98/00,

Linde AG, με έδρα το Wiesbaden (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους H.-J. Rabe και G. Berrisch, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από την

Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εκπροσωπούμενη από τον W.-D. Plessing, επικουρούμενο από τους J. Sedemund και T. Lübbig, δικηγόρους,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Δ. Τριανταφύλλου και K.-D. Borchardt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 2000/524/ΕΚ της Επιτροπής, της 18ης Ιανουαρίου 2000, σχετικά με κρατική ενίσχυση που η Γερμανία χορήγησε υπέρ της Linde AG (ΕΕ L 211, σ. 7),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους J. D. Cooke, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas, P. Lindh, N. J. Forwood και H. Legal, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 31ης Ιανουαρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Η προσφεύγουσα είναι γερμανική επιχείρηση η οποία παράγει και διανέμει βιομηχανικά αέρια. Διαθέτει μεταξύ άλλων μονάδα παραγωγής στο Leuna (ομόσπονδο κράτος της Σαξονίας-Άνχαλτ).
- 2 Με σύμβαση που συνήφθη στις 22 Απριλίου 1993 (στο εξής: σύμβαση ιδιωτικοποίησης της 22ας Απριλίου 1993), ο Treuhandanstalt (οργανισμός επιφορτισμένος με τη διαχείριση, την προσαρμογή και την ιδιωτικοποίηση των επιχειρήσεων της πρώην Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, στο εξής: ΤΗΑ) πώλησε στην UCB Chemie GmbH (στο εξής: UCB), γερμανική θυγατρική του ομίλου Union chimique belge, τις σχετικές με αμίνες και διμεθυλοφορμαμίδη δραστηριότητες της Leuna Werke AG (προκατόχου της Leuna Werke GmbH, στο εξής: LWG), επιχείρησης που ήταν εγκατεστημένη στο Leuna.
- 3 Η σύμβαση αυτή συνοδεύτηκε από σειρά παρεπομένων συμφωνιών, και μεταξύ αυτών από τη σύμβαση της 22ας Απριλίου 1993 με την οποία ο ΤΗΑ και η LWG ανέλαβαν την υποχρέωση να παραδίδουν στην UCB, στην τιμή της αγοράς, ορισμένες ποσότητες μονοξειδίου του άνθρακα, αερίου το οποίο χρησιμοποιείται για την παρασκευή αμινών και διμεθυλοφορμαμίδης, εντός περιόδου δέκα ετών δυναμένης να παραταθεί επ' αόριστον (στο εξής: σύμβαση παραδόσεως της 22ας

Απριλίου 1993). Κατά το άρθρο της 6, παράγραφος 4, η σύμβαση αυτή μπορούσε να λυθεί από την LWG σε δύο περιπτώσεις, δηλαδή, αφενός, αν η UCB συνήπτε με τρίτο παραγωγό άλλη σύμβαση παραδόσεως υπό «ανάλογους όρους» και, αφετέρου, αν η UCB κατεσκεύαζε δικές της εγκαταστάσεις παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα. Στην τελευταία περίπτωση, ο THA θα κατέβαλλε στην UCB «επενδυτική επιχορήγηση» ποσού 5 εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων (DEM).

- 4 Από την εκτέλεση της συμβάσεως παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993 η LWG και ο THA είχαν πολύ μεγάλες ζημιές, που ανέρχονταν περίπου σε 3,5 εκατομμύρια DEM ετησίως. Συγκεκριμένα, οι εγκαταστάσεις παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα τις οποίες εκμεταλλεύονταν προς τούτο ήταν απηρχαιωμένες και είχαν σημαντικό κόστος. Δεδομένου ότι η UCB αποφάσισε να μην κατασκευάσει δικές της εγκαταστάσεις και εφόσον στο Leuna δεν υπήρχε άλλος παραγωγός μονοξειδίου του άνθρακα, η LWG δεν μπορούσε να λύσει τη σύμβαση αυτή κατ' εφαρμογήν του άρθρου της 6, παράγραφος 4. Επομένως, η LWG και ο Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben (στο εξής: BvS), οργανισμός ο οποίος διαδέχθηκε τον THA, αναζήτησαν μια επιχείρηση που θα δεχόταν να κατασκευάσει και να εκμεταλλευθεί εγκαταστάσεις παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα και να εξασφαλίσει, αντί γι' αυτούς, τον μακροπρόθεσμο εφοδιασμό της UCB.
- 5 Έτσι, τον Ιούνιο του 1997, ο BvS, η LWG, η UCB και η προσφεύγουσα συνήψαν συμφωνία με την οποία η προσφεύγουσα ανέλαβε την υποχρέωση να κατασκευάσει, εντός προθεσμίας 18 μηνών κατ' ανώτατο όριο, εγκαταστάσεις παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα, τις οποίες θα ενσωμάτωνε στη δική της μονάδα παραγωγής υδρογόνου στο Leuna, να εκμεταλλευθεί τις εγκαταστάσεις αυτές και να παραδίδει ορισμένες ποσότητες μονοξειδίου του άνθρακα στην UCB (στο εξής: συμφωνία του Ιουνίου του 1997). Η συμφωνία αυτή προέβλεπε επίσης την καταβολή στην προσφεύγουσα, από τον BvS και την LWG, «επενδυτικής επιχορηγήσεως» ποσού 9 εκατομμυρίων DEM (στο εξής: επίμαχη επιχορήγηση), ενώ η προσφεύγουσα θα έφερε το υπόλοιπο του συνολικού επενδυτικού κόστους, δηλαδή ποσό 3,586 εκατομμυρίων DEM. Επιπλέον, οριζόταν ότι η σύμβαση παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993 θα λήξει όταν η προσφεύγουσα αρχίσει να εφοδιάζει την UCB με μονοξείδιο του άνθρακα και το αργότερο 18 μήνες μετά τη σύναψη, από τις δύο αυτές επιχειρήσεις, συμβάσεως παραδόσεως μονοξειδίου του άνθρακα (βλ. πιο κάτω τη σκέψη 6) ή, αναλόγως της περιπτώσεως, μετά τη σύναψη της εν λόγω συμφωνίας.

- 6 Σε συνάρτηση με τη συμφωνία του Ιουνίου του 1997, η προσφεύγουσα συνήψε με την UCB σύμβαση παραδόσεως μονοξειδίου του άνθρακα διαρκείας δεκαπέντε ετών δυναμένης να παρατείνεται ανά πενταετία (στο εξής: σύμβαση παραδόσεως του 1997). Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, της συμφωνίας αυτής, η εν λόγω σύμβαση «πρέπει να θεωρείται ανάλογη σύμβαση υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 4, σημείο i, [της συμβάσεως παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993]». Τον Οκτώβριο του 1998, η προσφεύγουσα άρχισε να προμηθεύει μονοξείδιο του άνθρακα στην UCB κατ' εφαρμογήν της συμβάσεως παραδόσεως του 1997.
- 7 Μετά από συνάντηση με τις γερμανικές αρχές στις 15 Μαΐου 1998, η Επιτροπή έθεσε ερωτήσεις στις αρχές αυτές σχετικά με την επίμαχη επιχορήγηση. Οι γερμανικές αρχές απάντησαν με ανακοίνωση της 7ης Αυγούστου 1998. Η Επιτροπή τούς ζήτησε πρόσθετες πληροφορίες με έγγραφο της 18ης Σεπτεμβρίου 1998, πληροφορίες που της παρασχέθηκαν με ανακοίνωση της 3ης Δεκεμβρίου 1998.
- 8 Με έγγραφο της 30ής Μαρτίου 1999, η Επιτροπή ανακοίνωσε στη Γερμανική Κυβέρνηση την απόφασή της να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ και κάλεσε την κυβέρνηση αυτή να υποβάλει τις παρατηρήσεις της καθώς και να απαντήσει σε ορισμένες ερωτήσεις. Με τη δημοσίευση του εν λόγω εγγράφου στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 10ης Ιουλίου 1999 (ΕΕ C 194, σ. 14), τα ενδιαφερόμενα μέρη ενημερώθηκαν για την κίνηση της διαδικασίας αυτής και κλήθηκαν να υποβάλουν τις τυχόν παρατηρήσεις τους. Με έγγραφο της 25ης Μαΐου 1999, η Γερμανική Κυβέρνηση γνωστοποίησε τις παρατηρήσεις της και τις απαντήσεις της στις ερωτήσεις που είχαν τεθεί. Κανένα ενδιαφερόμενο μέρος δεν αντέδρασε στην πιο πάνω δημοσίευση.
- 9 Στις 18 Ιανουαρίου 2000, η Επιτροπή έλαβε την απόφαση 2000/524/ΕΚ σχετικά με κρατική ενίσχυση που η Γερμανία χορήγησε υπέρ της προσφεύγουσας (ΕΕ L 211, σ. 7, στο εξής: επίμαχη απόφαση).

10 Το διατακτικό της επίμαχης αποφάσεως έχει ως εξής:

«Άρθρο 1

Η ενίσχυση που χορήγησε η Γερμανία υπέρ της Linde AG με τη μορφή επιχορήγησης για την κατασκευή μονάδας παραγωγής CO στη Leuna (Σαξονία-Άνχαλτ) συμβιβάζεται με την κοινή αγορά όσον αφορά το τμήμα της το οποίο, σύμφωνα με τις διατάξεις σώρευσης, δεν υπερβαίνει το ανώτατο όριο ύψους 35 % που ισχύει για τις κρατικές ενισχύσεις περιφερειακού χαρακτήρα στη Σαξονία-Άνχαλτ.

Άρθρο 2

Η ενίσχυση που χορήγησε η Γερμανία στη Linde AG με τη μορφή επιχορήγησης για την κατασκευή μονάδας παραγωγής CO στη Leuna (Σαξονία-Άνχαλτ) δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, όσον αφορά το τμήμα της το οποίο, σύμφωνα με τις διατάξεις σώρευσης, υπερβαίνει το ανώτατο όριο ύψους 35 % που ισχύει για τις κρατικές ενισχύσεις περιφερειακού χαρακτήρα στη Σαξονία-Άνχαλτ.

Άρθρο 3

1. Η Γερμανία λαμβάνει όλα τα απαραίτητα μέτρα προκειμένου να ανακτήσει από τον δικαιούχο την παράνομη ενίσχυση που αναφέρεται στο άρθρο 2.

2. Η ενίσχυση πρέπει να επιστραφεί ανυπερθέτως σύμφωνα με τις εθνικές διαδικασίες, στο βαθμό που αυτές επιτρέπουν την άμεση και πραγματική εκτέλεση της απόφασης. Το ποσό της ενίσχυσης επιστρέφεται με τόκους που ισχύουν από τη στιγμή διάθεσης της παράνομης ενίσχυσης στον δικαιούχο, μέχρι την πραγματική επιστροφή της. Οι τόκοι υπολογίζονται βάσει του επιτοκίου που χρησιμοποιήθηκε για τον υπολογισμό του καθαρού ισοδύναμου επιδότησης των περιφερειακών ενισχύσεων.

[...]»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Απριλίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή για να ακυρωθεί εν μέρει η επίμαχη απόφαση.

- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 20 Σεπτεμβρίου 2000, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζήτησε να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας. Με διάταξη της 6ης Οκτωβρίου 2000, ο πρόεδρος του πέμπτου πενταμελούς τμήματος επέτρεψε την παρέμβαση αυτή.
- 13 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατέθεσε στις 8 Δεκεμβρίου 2000 υπόμνημα παρεμβάσεως, επί του οποίου η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της. Η προσφεύγουσα παραιτήθηκε από το δικαίωμά της να καταθέσει παρατηρήσεις επί του υπομνήματος αυτού.
- 14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, κάλεσε την Επιτροπή να απαντήσει σε γραπτές ερωτήσεις και να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα. Η Επιτροπή συμμορφώθηκε σχετικά.
- 15 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 31ης Ιανουαρίου 2002.
- 16 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τα άρθρα 2 και 3 της επίμαχης αποφάσεως·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

18 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει τα αιτήματα της προσφεύγουσας.

Επί της ουσίας

19 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα διατυπώνει έναν και μοναδικό λόγο ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλει παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, ο δε λόγος αυτός έχει δύο σκέλη εκ των οποίων το ένα είναι κύριο και το άλλο επικουρικό. Κυρίως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επίμαχη επιχορήγηση δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση. Επικουρικώς, ισχυρίζεται ότι η επιχορήγηση αυτή δεν νοθεύει τον ανταγωνισμό και δεν επηρεάζει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διατυπώνει και δεύτερο λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται έλλειψη αιτιολογίας.

20 Πρώτ' απ' όλα πρέπει να εξεταστεί το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 21 Η προσφεύγουσα και η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ισχυρίζονται ότι η επίμαχη επιχορήγηση δεν αποτελεί κρατική ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ.
- 22 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η συμφωνία του Ιουνίου του 1997 εντάσσεται στο πλαίσιο του «καθεστώτος του Treuhand» (καθεστώς το οποίο αφορά τις επεμβάσεις του ΤΗΑ και των οργανισμών που τον διαδέχθηκαν), είναι «το αποτέλεσμα διαπραγματεύσεων μετά τη σύμβαση ιδιωτικοποίησης [της 22ας Απριλίου 1993]» και αποτελεί «μέτρο διαχείρισης της συμβάσεως αυτής» υπό την έννοια της από 16 Ιουνίου 1997 επιστολής του γενικού διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως «Ανταγωνισμός» της Επιτροπής προς το ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας και των κατευθυντηρίων γραμμών που εκτίθενται σε παράρτημα της επιστολής αυτής (στο εξής: επιστολή της 16ης Ιουνίου 1997).
- 23 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει τον δεσμευτικό χαρακτήρα της επιστολής της 16ης Ιουνίου 1997 και στη συνέχεια εξηγεί ότι η επιστολή αυτή θέτει την αρχή ότι τα ληφθέντα από τον ΒνS «μέτρα διαχείρισης» των συμβάσεων ιδιωτικοποιήσεως, τα οποία έχουν εμπορικό σκοπό, δεν αποτελούν κρατικές ενισχύσεις. Σημειώνει ότι στα μέτρα αυτά περιλαμβάνεται «η προσαρμογή των συμβάσεων ιδιωτικοποιήσεως αναλόγως των κενών που υπάρχουν στην ισχύουσα ρύθμιση ή της μεταβολής των συνθηκών». Προσθέτει ότι οι κατευθυντήριες γραμμές που εκτίθενται σε παράρτημα της επιστολής της 16ης Ιουνίου 1997 εξαιρούν από την υποχρέωση ανακοινώσεως στην Επιτροπή, μεταξύ άλλων, τα μέτρα διαχείρισεως «που οφείλονται στη (συμπληρωματική) εφαρμογή ή ερμηνεία της συμβάσεως ιδιωτικοποιήσεως» καθώς και τα μέτρα που «φαίνεται ότι από (καθαρά) εμπορική άποψη είναι επιβεβλημένα για να διαφυλαχθούν τα οικονομικά συμφέροντα του ΒνS». Οι κατευθυντήριες αυτές γραμμές αναφέρουν επίσης ότι, «μόνον όταν, από εμπορική άποψη, αποδεικνύονται επωφελείς για τον ΒνS, οι αναθέσεις που ανάγονται στη διαχείριση των συμβάσεων δεν πρέπει να ανακοινώνονται» και ότι «τούτο συνεπάγεται ότι πρέπει να γίνεται εκ των υστέρων οικονομική αξιολόγηση των αποτελεσμάτων των διαπραγματεύσεων και να καταβάλλεται φροντίδα ώστε να υπάρχει ισορροπία μεταξύ παροχών και αντιπαροχών».

- 24 Εν προκειμένω, κατά την προσφεύγουσα, η «προσαρμογή» της συμβάσεως ιδιωτικοποιήσεως της 22ας Απριλίου 1993 στηριζόταν ακριβώς σε εμπορικές σκέψεις και στοιχούσε με τις απαιτήσεις να υπάρξει «ισορροπία μεταξύ παροχών και αντιπαροχών». Εξηγεί συναφώς ότι η λύση της συμβάσεως παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993 ήταν επιβεβλημένη από τις μεγάλες ζημιές που προκαλούσε η εκμετάλλευση των εγκαταστάσεων της LWG για την παραγωγή μονοξειδίου του άνθρακα. Ενώπιον της αρνήσεως της UCB να κατασκευάσει τέτοιες εγκαταστάσεις και ελλείψει οποιουδήποτε άλλου παραγωγού μονοξειδίου του άνθρακα στο Leuna, ο BvS και η LWG δεν είχαν άλλη επιλογή από το να στραφούν σε τρίτη επιχείρηση που θα δεχόταν να κατασκευάσει εγκαταστάσεις παραγωγής του αερίου αυτού και να εφοδιάζει την UCB. Ακριβώς υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα «κλήθηκε να μετάρχει στις διαπραγματεύσεις με την UCB που έγιναν μετά τη σύμβαση ιδιωτικοποιήσεως [της 22ας Απριλίου 1993]».
- 25 Όσον αφορά την επίμαχη επιχορήγηση, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η επιχορήγηση αυτή είχε ως σκοπό να δώσει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να εφοδιάζει την UCB με μονοξείδιο του άνθρακα υπό «ανάλογους όρους» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 4, της συμβάσεως παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993 και, ειδικότερα, τη δυνατότητα να χρεώνει με «λογικές τιμές».
- 26 Κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το κριτήριο του «ιδιώτη επενδυτή» (βλ. πιο κάτω τη σκέψη 36) δεν ισχύει στο πλαίσιο του καθεστώτος διαχείρισεως των συμβάσεων ιδιωτικοποιήσεως.
- 27 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας επιμένει ότι η επίμαχη επιχορήγηση δεν έχει τον χαρακτήρα «μονομερούς οφέλους» για την προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, η επιχορήγηση αυτή αποτελεί προσήκον αντάλλαγμα για τη δέσμευση της προσφεύγουσας να εφοδιάζει η ίδια και όχι ο BvS και η LWG την UCB με μονοξείδιο του άνθρακα υπό «ανάλογους όρους» με εκείνους που προβλέπονται στη σύμβαση παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επανέλαβε στην ουσία την επιχειρηματολογία αυτή.

- 28 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποστηρίζει επίσης ότι η απόφαση καταβολής της επίμαχης επιχορηγήσεως στηρίζεται σε εμπορικές σκέψεις. Συγκεκριμένα, κάθε ιδιωτική επιχείρηση που βρισκόταν στην ίδια κατάσταση με τον BvS και την LWG θα κατέβαλλε 9 εκατομμύρια DEM στην προσφεύγουσα για να μπορέσει να απαλλαγεί από την υποχρέωση εφοδιασμού της UCB με μονοξειδίο του άνθρακα και να θέσει τέλος στην επιζήμια εκμετάλλευση απηρχαιωμένων εγκαταστάσεων.
- 29 Η Επιτροπή αντιτάσσει καταρχάς ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αντλήσει επιχειρήματα από την επιστολή της 16ης Ιουνίου 1997.
- 30 Πρώτον, η επιστολή αυτή δεν είναι έγγραφο με το οποίο η Επιτροπή λαμβάνει επίσημα θέση, αλλά αποτελεί «βοήθημα για την ερμηνεία, χωρίς δεσμευτικό χαρακτήρα, το οποίο παρέχεται εντός του πλαισίου της αγαστής συνεργασίας μεταξύ των υπηρεσιών της Επιτροπής και των εθνικών αρχών».
- 31 Δεύτερον, η επίμαχη επιχορήγηση δεν καλύπτεται από καμία από τις περιπτώσεις που προβλέπονται στην ίδια επιστολή ή στις κατευθυντήριες γραμμές που εκτίθενται σε παράρτημα της επιστολής αυτής, οπότε δεν αποτελεί «μέτρο διαχείρισεως της συμβάσεως ιδιωτικοποιήσεως» της 22ας Απριλίου 1993.
- 32 Τρίτον, η επίμαχη επιχορήγηση δεν μπορεί να συνδεθεί με την τελευταία σύμβαση. Η Επιτροπή υπογραμμίζει συναφώς ότι η υποχρέωση εφοδιασμού με μονοξειδίο του άνθρακα, εφόσον αποτελεί αντικείμενο της συμβάσεως παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993, αφορά μόνο τις σχέσεις μεταξύ του THA, της LWG και της UCB και ότι η εν λόγω σύμβαση ουδώς προβλέπει τη δυνατότητα να κατασκευάσει τρίτη επιχείρηση εγκαταστάσεις παραγωγής και να λάβει γι' αυτό επιχορήγηση δύο φορές υψηλότερη από εκείνη που προβλέπεται στην ίδια σύμβαση. Παραπέμποντας στην αιτιολογική σκέψη 32 της επίμαχης αποφάσεως, ισχυρίζεται ότι στην πραγματικότητα η επίμαχη επιχορήγηση ανάγεται στη συμφωνία του Ιουνίου του 1997, δηλαδή σε νέα συμφωνία στην οποία εμπλέκονται διαφορετικά μέρη, και πρέπει να εξεταστεί μη λαμβανομένης υπόψη της συμφωνίας ιδιωτικοποιήσεως της 22ας Απριλίου 1993.

Φρονεί ότι ως εκ τούτου η επιχορήγηση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί απλή «προσαρμογή» της συμβάσεως αυτής ούτε να δικαιολογηθεί από μια «μεταβολή των συνθηκών».

- 33 Στη συνέχεια, η Επιτροπή, επικαλούμενη την απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2000, T-613/97, Ufex κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. Π-4055), υπογραμμίζει ότι εκείνο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη είναι τα αποτελέσματα της ενισχύσεως όσον αφορά τη δικαιούχο επιχείρηση και τους ανταγωνιστές της και όχι η κατάσταση των οργανισμών που διανέμουν ή διαχειρίζονται την ενίσχυση. Η έννοια της ενισχύσεως είναι αντικειμενική έννοια η οποία εξαρτάται μόνον από το αν ένα κρατικό μέτρο παρέχει όφελος σε μία ή ορισμένες επιχειρήσεις.
- 34 Εν προκειμένω, η επίμαχη επιχορήγηση αναντίρρητα προσπόρισε όφελος στην προσφεύγουσα, καθόσον της έδωσε τη δυνατότητα να συμπληρώσει χωρίς το σχετικό κόστος τις υπάρχουσες εγκαταστάσεις της με εγκαταστάσεις παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα και να διευρύνει το φάσμα των προϊόντων της. Ουδεμία επιρροή έχει το γεγονός ότι ο BvS και η LWG μπόρεσαν να προβούν σε σημαντικές οικονομίες χάρη στην παροχή της επιχορηγήσεως αυτής.
- 35 Εξάλλου, η Επιτροπή αμφισβητεί τη λυσιτέλεια του επιχειρήματος ότι η επίμαχη επιχορήγηση αποτελεί αντάλλαγμα για δέσμευση της προσφεύγουσας. Ισχυρίζεται συναφώς ότι οι ενισχύσεις που κηρύσσονται συμβατές με την κοινή αγορά βάσει του άρθρου 87 ΕΚ προϋποθέτουν πάντοτε την ύπαρξη ανταλλάγματος, δεδομένου ότι οι ενισχύσεις μόνο για τη λειτουργία της δικαιούχου επιχείρησης απαγορεύονται ρητώς. Προσθέτει ότι εκείνο που αποκλείει τον χαρακτήρα της κρατικής ενισχύσεως δεν είναι η ύπαρξη οποιουδήποτε ανταλλάγματος αλλά η ύπαρξη συνήθους αντιπαροχής αμφοτεροβαρούς συμβάσεως, όπως παραδείγματος χάριν «μια πώληση όπου συμφωνείται η τιμή που ισχύει στην αγορά». Πάντως, «η υποχρέωση να εφοδιάζει η προσφεύγουσα και όχι οι αρχικοί οφειλέτες με τιμές που καλύπτουν το

κόστος χάρη σε επενδύσεις που επιχορηγούνται δεν αποτελεί, όσον αφορά την καταβολή επενδυτικής ενισχύσεως, συνήθη αντιπαροχή αμφοτεροβαρούς συμβάσεως». Ειδικότερα, η Επιτροπή προβάλλει ότι η υποχρέωση της προσφεύγουσας να προμηθεύει μονοξειδίο του άνθρακα με λογικές τιμές αντιστοιχεί σε «τρέχουσα εμπορική πρακτική» και δεν αποτελεί πραγματικό βάρος για την προσφεύγουσα. Περαιτέρω, το γεγονός ότι, εν πάση περιπτώσει, το όφελος που παρασχέθηκε στην προσφεύγουσα δεν είναι «απρόσφορο» δεν ασκεί επιρροή για τον χαρακτηρισμό ενός μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως. Το στοιχείο αυτό θα μπορούσε να ληφθεί υπόψη μόνο στο στάδιο της εξέτασης του συμβατού του σχετικού μέτρου με την κοινή αγορά βάσει του άρθρου 87, παράγραφοι 2 και 3, ΕΚ.

- 36 Τέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η συμπεριφορά που τήρησαν εν προκειμένω ο ΒνS και η LWG δεν μπορεί να αντιστοιχεί στη συμπεριφορά «ιδιώτη επενδυτή που δρα υπό συνήθεις συνθήκες της αγοράς» καθόσον «το κράτος ενήργησε εν προκειμένω [...] στο πλαίσιο της αποστολής του να προωθεί τις ιδιωτικοποιήσεις». Υπογραμμίζει ότι, κατά την εφαρμογή του κριτηρίου αυτού, δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι υποχρεώσεις που έχει το κράτος ως δημόσια αρχή. Θεωρεί ιδίως ότι, εφόσον ο ΤΗΑ και η LWG γνώριζαν ότι η παραγωγή μονοξειδίου του άνθρακα στις υπάρχουσες εγκαταστάσεις της LWG είχε υψηλό κόστος, η υποχρέωση παραδόσεως που είχαν αναλάβει στο πλαίσιο της σύμβασεως παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993 δεν αποτελούσε «σύνηθες χρέος» που θα ανελάμβανε ένας «υποθετικός οφειλέτης που δρα υπό φυσιολογικές συνθήκες της αγοράς». Η διευθέτηση που έγινε στο πλαίσιο της συμφωνίας του Ιουνίου του 1997, εφόσον είχε ως σκοπό να ελευθερώσει τον ΒνS και την LWG από μια υποχρέωση «που σφραγιζόταν [...] από τον δημοσίου συμφέροντος στόχο ιδιωτικοποιήσεως», δεν μπορεί ούτε και αυτή να θεωρηθεί «σύμφωνη με την αγορά».

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 37 Πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ ορίζει ότι «[ε]νισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχείρισεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν η παρούσα Συνθήκη ορίζει άλλως».

- 38 Ο όρος «ενίσχυση», υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, καλύπτει οπωσδήποτε τα οφέλη που παρέχονται άμεσα ή έμμεσα μέσω κρατικών πόρων ή αποτελούν πρόσθετη επιβάρυνση για το κράτος ή για τους οργανισμούς που έχουν οριστεί ή ιδρυθεί προς τούτο από το κράτος αυτό (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1998, C-52/97 έως C-54/97, Viscido κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-2629, σκέψη 13, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-53/00, Ferring, Συλλογή 2001, σ. I-9067, σκέψη 16).
- 39 Έχει κριθεί μεταξύ άλλων ότι, για να εκτιμηθεί αν ένα κρατικό μέτρο αποτελεί ενίσχυση, πρέπει να καθοριστεί αν η δικαιούχος επιχείρηση αντλεί οικονομικό όφελος που δεν θα ελάμβανε υπό συνθήκες συνθήκες της αγοράς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1996, C-39/94, SFEI κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-3547, σκέψη 60, και της 29ης Απριλίου 1999, C-342/96, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-2459, σκέψη 41).
- 40 Τέλος, πρέπει να επισημανθεί ότι η έννοια της ενισχύσεως, όπως ορίζεται στη Συνθήκη, έχει νομικό χαρακτήρα και πρέπει να ερμηνεύεται βάσει αντικειμενικών στοιχείων. Για τον λόγο αυτόν, ο κοινοτικός δικαστής οφείλει, κατ' αρχήν και λαμβανομένων υπόψη τόσο των συγκεκριμένων στοιχείων της διαφοράς την οποία εκδικάζει όσο και του τεχνικού ή περίπλοκου χαρακτήρα των εκτιμήσεων της Επιτροπής, να ασκεί πλήρη έλεγχο όσον αφορά το ζήτημα αν ένα μέτρο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Μαΐου 2000, C-83/98 P, Γαλλία κατά Ladbroke Racing και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-3271, σκέψη 25, και του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2000, T-296/97, Alitalia κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3871, σκέψη 95).
- 41 Ακριβώς υπό το πρίσμα των αρχών αυτών και εντός του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η επίμαχη επιχορήγηση πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα των διαδίδων.

- 42 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, το 1996, ο BvS, ο οποίος είχε διαδεχθεί τον THA και ήταν κύριος της μονάδας παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα που η LWG εκμεταλλευόταν στο Leuna, βρέθηκε αντιμέτωπος με ένα πρόβλημα οικονομικής φύσεως λόγω του ότι συνέτρεχαν οι ακόλουθες περιστάσεις:
- με τη σύμβαση παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993, ο THA και η LWG είχαν αναλάβει την υποχρέωση να παραδίδουν στην UCB, σε τιμή που οριζόταν ως αντίστοιχη με την τιμή της αγοράς, ορισμένες ποσότητες μονοξειδίου του άνθρακα για περίοδο δέκα ετών που μπορούσε να παρατεθεί επ' αόριστον·
 - ωστόσο, αργότερα προέκυψε ότι η πιο πάνω τιμή παραδόσεως δεν κάλυπτε το κόστος παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα από την LWG·
 - συγκεκριμένα, το κόστος αυτό ήταν ιδιαίτερος υψηλό λόγω του απηρχαιωμένου εξοπλισμού και της απηρχαιωμένης τεχνολογίας που χρησιμοποιούσε η LWG·
 - επιπλέον, η τιμή παραδόσεως είχε καθοριστεί με την προοπτική να εγκατασταθεί, πράγμα που τελικά ουδέποτε έγινε, δεύτερος αγοραστής μονοξειδίου του άνθρακα στο Leuna, οπότε θα μπορούσε να είναι πιο αποδοτική η εκμετάλλευση της μονάδας παραγωγής της LWG·
 - οι ζημιές που ο BvS και η LWG είχαν από την εκτέλεση της εν λόγω συμβάσεως παραδόσεως ανέρχονταν κατά προσέγγιση σε 3,5 εκατομμύρια DEM ετησίως και από το 1998 θα ανέρχονταν σε 5 εκατομμύρια DEM ετησίως·

- έτσι, αν η πιο πάνω σύμβαση εκτελούνταν μέχρι τη λήξη της, δηλαδή μέχρι τις 30 Απριλίου 2003, αντί να λυθεί τον Οκτώβριο του 1998, ο BvS και η LWG θα είχαν, από την τελευταία ημερομηνία, σωρευμένες ζημιές που θα υπερέβαιναν τα 15 εκατομμύρια DEM·

- η LWG δεν ήταν σε θέση να λύσει τη σύμβαση παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993 σύμφωνα με το άρθρο της 6, παράγραφος 4 (βλ. πιο πάνω τη σκέψη 3), καθόσον εν προκειμένω δεν υφίστατο καμία από τις δύο περιπτώσεις που προέβλεπε η διάταξη αυτή·

- συγκεκριμένα, αφενός, η UCB έλαβε την απόφαση να μην κατασκευάσει και να μην εκμεταλλευθεί δικές της εγκαταστάσεις παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα·

- αφετέρου, στο Leuna δεν υφίστατο άλλος παραγωγός του αερίου αυτού από τον οποίο θα μπορούσε να εφοδιάζεται η UCB·

- η UCB δεν μπορούσε να εφοδιάζεται ούτε και έξω από το Leuna, δεδομένου ότι το μονοξείδιο του άνθρακα πρέπει να παράγεται κοντά στον χρήστη (βλ. την αιτιολογική σκέψη 22 της επίμαχης αποφάσεως).

⁴³ Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από εμπορική άποψη ήταν φυσιολογικό να προσπαθήσουν ο BvS και η LWG να βρουν λύση που θα τους έδινε τη δυνατότητα να θέσουν τέλος στην υποχρέωσή τους παραδόσεως μονοξειδίου του άνθρακα στην UCB ενώ θα τηρούσαν τις δεσμεύσεις τους προς την εταιρία αυτή.

- 44 Ειδικότερα, ο BvS και η LWG δικαιολογούνται να συνάψουν συμφωνία με τρίτη επιχείρηση που θα δεχόταν να κατασκευάσει και εκμεταλλευθεί στο Leuna νέες εγκαταστάσεις παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα με σκοπό η ίδια και όχι ο BvS και η LWG να εφοδιάζει την UCB, και τούτο υπό «ανάλογους όρους» με εκείνους που προβλέπονταν από τη σύμβαση παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993.
- 45 Από οικονομική άποψη ήταν λογικό να επιλέξουν προς τούτο ο BvS και η LWG την προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα ήδη διέθετε στο Leuna μονάδα παραγωγής υδρογόνου στην οποία μπορούσε να ενσωματώσει εγκαταστάσεις παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα, πράγμα που καθιστούσε δυνατό να μειωθεί αισθητά το κόστος επενδύσεως και επομένως το κόστος παραγωγής. Όπως δεν αμφισβητήθηκε από την Επιτροπή, σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση η κατασκευή νέων εγκαταστάσεων παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα θα απαιτούσε πολύ μεγαλύτερη επένδυση, δηλαδή επένδυση της τάξεως των 15 έως 20 εκατομμυρίων DEM. Όμως, λαμβανομένων υπόψη των σχετικά περιορισμένων αναγκών της UCB σε μονοξείδιο του άνθρακα και της ελλείψεως άλλου δυνητικού αγοραστή στο Leuna, σε μια τέτοια κατάσταση δεν θα ήταν αποδοτική η εκμετάλλευση νέων εγκαταστάσεων.
- 46 Εξάλλου, από έγγραφο το οποίο επισυνάπτεται στο υπόμνημα απαντήσεως και του οποίου η ορθότητα δεν αμφισβητήθηκε από την Επιτροπή προκύπτει ότι, καίτοι η επιλογή της προσφεύγουσας κατέστησε δυνατό να μειωθεί το επενδυτικό κόστος στα 12,586 εκατομμύρια DEM, αν η προσφεύγουσα έπρεπε να φέρει ολόκληρο το κόστος αυτό οι παραδόσεις της μονοξειδίου του άνθρακα στην UCB υπό «ανάλογους όρους» με τους προβλεπόμενους από τη σύμβαση παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993 θα ήταν σε μεγάλο βαθμό επιζήμιες. Κατά συνέπεια, ήταν αντικειμενικώς δικαιολογημένο να συμβάλουν ο BvS και η LWG στο επενδυτικό κόστος, με το να παράσχουν στην προσφεύγουσα επιχορήγηση ποσού πολύ κατώτερου από εκείνο των σωρευμένων ζημιών που θα είχαν αν η τελευταία σύμβαση εκτελούνταν μέχρι τη λήξη της (βλ. πιο πάνω τη σκέψη 42). Συγκεκριμένα, ουδείς επιχειρηματίας θα αναλάμβανε τέτοια επένδυση δεχόμενος συγχρόνως τέτοιες υποχρεώσεις παραδόσεως προς την UCB, αν δεν υπήρχε σημαντική συμβολή τρίτου στο κόστος που είχε η επένδυση αυτή. Εν προκειμένω, είναι άνευ σημασίας, σε οικονομικό επίπεδο, αν η συμβολή αυτή σχεδιάστηκε ως προκαταβαλλόμενη αντιστάθμιση των μελλοντικών ζημιών που θα προκαλούσαν αναπόφευκτα οι παραδόσεις μονοξειδίου του

άνθρακα στην UCB υπό τις πιο πάνω επιζήμιες συνθήκες ή ως ανάληψη μέρους του κόστους που είχε η αρχική επένδυση.

47 Κατά συνέπεια, αυτό είναι το πλαίσιο εντός του οποίου έγιναν η διαπραγμάτευση των όρων και η κατάρτιση της συμφωνίας του Ιουνίου του 1997 και της συμβάσεως παραδόσεως του 1997. Εν περιλήψει, με τη συμφωνία και τη σύμβαση αυτή συγκεκριμενοποιείται μια συνολική διευθέτηση στην οποία μετέχουν ο BvS, η LWG, η UCB και η προσφεύγουσα και με την οποία προβλέπεται η δέσμευση της τελευταίας να εξασφαλίζει η ίδια και όχι ο BvS και η LWG τον εφοδιασμό της UCB με μονοξείδιο του άνθρακα υπό «ανάλογους όρους» με εκείνους που προβλέπονται από τη σύμβαση παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993. Προς τούτο, η προσφεύγουσα θα κατασκεύαζε εγκαταστάσεις παραγωγής μονοξειδίου του άνθρακα, τις οποίες θα ενσωμάτωνε στη μονάδα που ήδη είχε στο Leuna για την παραγωγή υδρογόνου, και θα ελάμβανε «επενδυτική επιχορήγηση» 9 εκατομμυρίων DEM από τον BvS και την LWG.

48 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, επιβάλλεται η διαπίστωση, πρώτον, ότι, όπως ορθώς υπογραμμίζει η Επιτροπή στην επίμαχη απόφαση (αιτιολογική σκέψη 32) και στα δικόγραφα της, η εν λόγω συνολική διευθέτηση αποτελεί νέα συμφωνία, νομικώς χωριστή από τις συμβάσεις ιδιωτικοποίησης και παραδόσεως της 22ας Απριλίου 1993. Τούτο αποδεικνύεται ιδίως από το γεγονός ότι η πιο πάνω διευθέτηση γίνεται με νέο συμβαλλόμενο μέρος, δηλαδή την προσφεύγουσα, μεταβάλλει τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των διαφόρων μερών και προβλέπει την καταβολή «επενδυτικής επιχορήγησης» αισθητώς υψηλότερης από εκείνη που είχε συμφωνηθεί αρχικώς. Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι οι γερμανικές αρχές ενήργησαν εν προκειμένω στο πλαίσιο δημόσιας αποστολής για την ιδιωτικοποίηση και όχι υπό συνήθεις συνθήκες της αγοράς.

49 Δεύτερον, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι η προαναφερθείσα συνολική διευθέτηση συνιστά συνήθη εμπορική συναλλαγή στο πλαίσιο της οποίας ο BvS και η LWG συμπεριφέρθηκαν ως λογικοί επιχειρηματίες σε οικονομία της αγοράς. Είναι προφανές ότι οι φορείς αυτοί καθοδηγήθηκαν προπάντων από εμπορικές σκέψεις, αγνοώντας κάθε στόχο οικονομικής ή κοινωνικής πολιτικής.

- 50 Τρίτον, πρέπει να επισημανθεί ότι η επίμαχη επιχορήγηση σχεδιάστηκε για να αποτελέσει ουσιώδες στοιχείο της εν λόγω συνολικής διευθέτησας και, όπως η διευθέτηση αυτή, δικαιολογείται από εμπορικές σκέψεις.
- 51 Τέταρτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στην επίμαχη απόφαση, η Επιτροπή ουδόλως εξετάζει αν η συνολική διευθέτηση και η επίμαχη επιχορήγηση που αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της έχουν, εν όλω ή εν μέρει, τον χαρακτήρα συνήθους εμπορικής συναλλαγής. Συγκεκριμένα, περιορίζεται να αναφέρει ότι η εν λόγω επιχορήγηση αποτελεί κρατική ενίσχυση «διότι επέτρεψε στην [προσφεύγουσα] να προσθέσει μια μονάδα παραγωγής [μονοξειδίου του άνθρακα] στην ήδη υπάρχουσα για την παραγωγή υδρογόνου, χωρίς να πρέπει να επωμιστεί το σχετικό κόστος» (αιτιολογική σκέψη 28 της επίμαχης αποφάσεως) πριν απορρίψει — ορθώς (βλ. πιο πάνω τη σκέψη 48) — ένα από τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν από τις γερμανικές αρχές κατά τη διοικητική διαδικασία το οποίο στηριζόταν στη φερόμενη συνάφεια μεταξύ της συμβάσεως ιδιωτικοποιήσεως του 1993 και της συνολικής διευθέτησας (αιτιολογικές σκέψεις 29 έως 32 της επίμαχης αποφάσεως).
- 52 Η Επιτροπή ουδόλως εξετάζει αν το ποσό της επίμαχης επιχορηγήσεως αντιστοιχεί, στο σύνολό του, στην τιμή που θα είχε συμφωνηθεί μεταξύ επιχειρηματιών που βρίσκονταν στην ίδια κατάσταση. Εν πάση περιπτώσει, μόνο για το μέρος που θα υπερέβαινε την τιμή αυτή η εν λόγω επιχορήγηση θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως κρατική ενίσχυση.
- 53 Η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι το ποσό που καταβλήθηκε στην προσφεύγουσα σε αντάλλαγμα των δεσμεύσεων που αυτή ανέλαβε υπερβαίνει το κόστος των δεσμεύσεων αυτών και, στην περίπτωση αυτή, δεν απέδειξε το ποσό της υπερβάσεως.

- 54 Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν έδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι η επίμαχη επιχορήγηση αποτελεί εν όλω ή εν μέρει ενίσχυση υπό την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ.
- 55 Λαμβανομένων υπόψη όλων των ανωτέρω, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτό.
- 56 Κατά συνέπεια, και χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν τα άλλα επιχειρήματα που προβλήθηκαν από την προσφεύγουσα και την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, τα άρθρα 2 και 3 της επίμαχης αποφάσεως πρέπει να ακυρωθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 57 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά της έξοδα και στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.
- 58 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Ακυρώνει τα άρθρα 2 και 3 της αποφάσεως 2000/524/ΕΚ της Επιτροπής, της 18ης Ιανουαρίου 2000, σχετικά με κρατική ενίσχυση που η Γερμανία χορήγησε υπέρ της Linde AG.**
- 2) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.**
- 3) **Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Cooke

García-Valdecasas

Lindh

Forwood

Legal

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Οκτωβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. D. Cooke

II - 3984